

gjøre; derimod maa jeg paa det Bestemte erklære, at jeg for mit Vedkommende kun vil gaae ind paa denne Lov, naar med det Samme den hidtil bestaaende Afskillelse i denne Henseende mellem Kjøbstad og Land fuldstændig ophæves. Jeg troer, at den hele Modfatning mellem Kjøbstad og Land, saaledes som den i mange andre Forhold er nedarvet, mangler i allerhøieste Grad sin indre Berettigelse saavel i vore historiske som i de virkelig bestaaende Forhold. Hvad man end i forskjellige andre Punkter, navnlig med Hensyn til Næringsforholdene, i saa Henseende maatte mene, saa er det dog aldeles indlysende, at med Hensyn til Retspleien og hvad dermed staaer i Forbindelse, altsaa først og fremmest med Hensyn til Forligsmæglingen, har dette aldeles Intet at sige. Vi have jo, som der staaet i Christian den 5tes Lov, kun een Lov, ligesom vi have een Gud og een Konge, og det er den samme Lov, der anvendes paa de samme Retsforhold; der er i saa Henseende ingen særskilte Interesser, og den Modfatning, der hist og her — skøndt efter min Mening for en stor Deel kun ved Hjælp af en heel Deel Fordomme — kan paa vises mellem Kjøbstad og Land, det har man her ikke det Allermindste at gjøre med. Jeg mener, at skulle vi ordne Forligsmæglingen og overlevere den til Haandhævelse ved selve Borgene eller Folk, der ere udgaaede af deres Medborgeres Valg, saa maa med det Samme ogsaa den Fordring gjøres gjældende, at Forligskredsen bliver den i et saadant Forhold naturlige. Det er det, som vil blive Tilfældet, naar vi ifølge Bestemmelserne i vor Grundlov faae Rævninger; da vil Forfjellen mellem Kjøbstad og Land paa det juridiske Gebeet fuldstændig forsvinde. Hver Kjøbstad med sit Dpland bør ganske simpelt dannes til en Forligskreds. Det Æneste, der kan blive Spørgsmaal om, er, at der bliver enkelte Landdistricter, hvis Afstand fra Kjøbstaden er for stor; — godt, der er altsaa en virkelig praktisk Grund tilstede, for at danne særlige Landdistricter. Grændsen maa da drages efter naturlige Hensyn. Dette Spørgsmaal bliver i ethvert Fald tilbage, naar man taler alene om Kredse i Landdistricterne. Dpgaven er da

at danne et Centralpunkt, der saavidt som muligt kan erstatte Manglen af en Kjøbstad. Altsaa, man tager en Landsby, der ligger omtrent midt i Districtet, og hvortil fører den størst mulige Knude af forskjellige Veie, og dertil henlægger man da Forligscommissionerne. Men det er jo Noget, som angaaer de geografiske Forhold, og Ulempen derved bliver hverken større eller mindre, end den alligevel vilde blive, naar vi oprettede særskilte Forligscommissioner for Land og for Kjøbstæder. At de Forligscommissioner, der i det størst mulige Antal holdes i selve Kjøbstæderne, ogsaa for Landdistricterne ikke skulle kunne behandle alle de Sager, der angaae Kjøbstaden og dens naturlige Dpland, de Landsfogne, som man finder det passende, at henlægge til den, til at frygte derfor skønner jeg ikke, at der er den allermindste Grund. Man vil maaskee sige, at de ikke kjende hinandens Forhold; men det er ikke sandt; Kjøbstadboerne kjende meget godt Landboernes Forhold, og Landboerne ligeledes Kjøbstadboernes. Kjøbstadboerne ere jo ogsaa for en stor Deel Agerdyrkere. Det strenge Begreb om Byer, saaledes som det i Middelalderen eksisterede i Italien eller Belgien, hvor de dannede bestemt afsluttede Corporationer, eksisterer ikke her i Landet; den største af vore Byer er i Grunden ikke Andet end en Landsby. Men Grunden til, at den er bleven Kjøbstad, er alene den, at den er det vigtigste og naturligste Samlingssted for de industrielle og kommercielle Interesser, navnlig med Hensyn til Varesomsætninger, og derfor er det ogsaa det Naturligste, at Bestyrelserne for reent communale Forhold fra visse Districter have Mødested der. Det er det, som har gjort Kjøbstæderne til Kjøbstæder; det er det, som paa den anden Side har bevirket, at de fleste Veie der forenes, og det er ogsaa det, som endnu gjør, at de maae ansees for det meest passende Sted, hvor Forligscommissionerne skulle holdes. Men enten de, der skulle møde, boe i selve Kjøbstaden eller en halv eller to Mile derfra, — det har ikke det Allermindste med Sagen at gjøre. Det Høieste, man kan sige, er, at der kan være nogle mere locale Spørgsmaal, s. Ex. med Hensyn til Agerdyrkingen, som ikke kunne være enhver Kjøbstad